

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T. V. P.**, narozená dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem,
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. OAM-447/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2018, č. j. OAM-447/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyni dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný při rozhodování nevzal v úvahu rodinný a soukromý život žalobkyně. Spolu s žalobkyní na území České republiky pobývá manžel a nezletilá dcera, oba s platným povolením k trvalému pobytu. Žalobkyně se rovněž domnívala, že s ohledem na její rodinnou situaci byly splněny podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany dle zákona o azylu.
3. Dále žalobkyně namítla porušení svého procesního práva vyjádřit se k předmětu řízení a navrhopat provedení důkazů za účelem zjištění stavu věci, jelikož se domnívala, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany existovaly důvody pro postup dle čl. 3 odst. 2 nařízení Rady č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Žalovaný nedbal § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v potřebném rozsahu pro vydání rozhodnutí, když neumožnil žalobkyni uvést základní tvrzení o důvodných obavách o svoji osobu ve Vietnamské socialistické republice.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný zrekapituloval průběh předcházejícího řízení a odkázal na obsah správního spisu. Podotkl, že v průběhu řízení vyšlo najevo, že jediným důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha žalobkyně zlegalizovat svůj pobyt na území České republiky, aby zde mohla zůstat se svým manželem a dcerou, které zde pobývají v rámci povolení k trvalému pobytu. Předchozí snahy žalobkyně o legalizaci jejího pobytu povolením za účelem sloučení rodiny byly neúspěšné. Žalobkyně během řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly přiznání některé formy mezinárodní ochrany. Žalobkyni byla rovněž dne 6. 12. 2017 dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, učinit námítky či navrhnout provedení dalších důkazů. Žalobkyně zmíněných možností nevyužila a pouze si obsah spisu nafotila mobilním telefonem. Doplnil, že k legalizaci pobytu slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kterých žalobkyně sice využila, avšak vlastním protiprávním jednáním či nedbalostí o pobytové oprávnění přišla. Na základě výše uvedeného zdůvodnění žalovaný navrhl, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Správní spis

5. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 4. 6. 2017 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 6. 2017 poskytla žalobkyně údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělila, že je státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky, má cestovní doklad s platností do 1. 7. 2023, hlásí se ke kinhské národnosti, rodným jazykem je vietnamština, je bez vyznání,

bez politického přesvědčení, zdráva, vdaná a má nezletilou dceru. Do České republiky přicestovala letecky z Vietnamské socialistické republiky s mezipřistáním v Korejské republice, na území České republiky vstoupila poprvé přibližně v březnu 2008 na české vízum. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že si přeje být sloučena se svou rodinou, manželem a dcerou, a že se jí líbí život v Česku, přičemž jiný důvod pro podání žádosti neměla.

6. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2017 žalobkyně uvedla, že do České republiky přicestovala legálně za účelem podnikání. S manželem se seznámila v Praze na tržnici Sapa v roce 2011 či 2012. V roce 2009 jí bylo pro neplnění účelu pobytu zrušeno pobytové povolení. V roce 2013 neúspěšně žádala o povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podala, jelikož jí byla zamítnuta žádost o udělení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Do Vietnamu se nechce vrátit, jelikož by byla oddělena od manžela, jenž tu podniká, a od dcery, jež zde chodí do školky. Mimo odloučení od rodiny jí ve Vietnamu nic nehrozí.
7. Žalobkyně byla předvolána k seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany předvoláním ze dne 6. 11. 2017, jež jí bylo doručeno do vlastních rukou dne 13. 11. 2017. Podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany mimo jiné zahrnovaly zprávu Svoboda ve světě 2017 – Vietnam od Freedom House z ledna 2017, Výroční zprávu Amnesty International 2017 – Vietnam z 22. 2. 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch – Vietnam z 12. 1. 2017, zprávu Údaje o zemi – Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016 a Informaci MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP. Žalobkyně se k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dostavila po výzvě žalovaného dne 6. 12. 2017, přičemž v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 12. 2017 uvedla, že se nechce k předmětným podkladům vyjadřovat, ani navrhopvat či doplňovat nové důkazy či skutečnosti, nýbrž si pouze předmětné podklady vyfotila na mobilní telefon.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, když byla o tomto následku ve výzvě výslovně poučena.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí s ohledem na nezohlednění rodinného a soukromého života žalobkyně při rozhodování shledal soud nedůvodnou, poněvadž žalovaný se právě okolnostmi z rodinného a soukromého života žalobkyně zabýval na str. 3 napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí samo o sobě je nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud zhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud v rámci posuzování námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
12. Dále soud neseznal, že by bylo žalobkyni odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, uvádět další skutečnosti či navrhopat podklady před vydáním rozhodnutí ve věci samé dle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť v protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 12. 2017 uvedla, že se nechce k podkladům vyjadřovat, ani navrhopat či doplňovat nové důkazy či skutečnosti. Z výše uvedeného plyne, že žalovaný žalobkyni dotčené procesní právo neupřel, nýbrž žalobkyně sama se jej rozhodla nevyužít.
13. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
14. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
15. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
16. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
17. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

18. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že jí svědčí některá z forem mezinárodní ochrany, s ohledem na existenci rodinného a soukromého života na území České republiky. Soud po prostudování správního spisu shledal, že žalobkyně neuvedla v řízení o udělení mezinárodní ochrany jedinou, z pohledu přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnost. Žalobkyně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 6. 2017 sdělila, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala, jelikož jí byla zamítnuta žádost o udělení povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny. Rovněž uvedla, že do Vietnamu se nechce vrátit, jelikož by byla odloučena od manžela a od dcery, kteří tu mají povolen trvalý pobyt. Neuvedla, že by jí ve Vietnamu hrozila jakákoliv újma. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a vysvětlil důvody, proč žalobkyni nemohl jednotlivé formy mezinárodní ochrany přiznat.
19. Soud rovněž připomíná, že smyslem azylového řízení není legalizování pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje zákon o pobytu cizinců odlišné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
20. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.
21. Současně výrokem II. podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 6. listopadu 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce